

РЕШЕНИЕ

№ 2001

гр. София, 11.04.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.03.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Мирослава Керимова

Маруся Йорданова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Попова, като разгледа дело номер **10501** по описа за **2011** година докладвано от съдия Мирослава Керимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следв. от АПК във вр. с чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” – С. срещу решение от 17.09.2011г по нахд № 3669/2011г на СРС. Претендира се необоснованост и неправилност на атакуваното решение, като се твърди, че РС не е изискал доказателства относно компетентността на актосъставителя, поради което е достигнал и до неправилни изводи в тази насока. Представят се писмени доказателства – заповед № 186/13.06.2008г на изп.директор на ИА „ГИТ” и заповед № 0278/30.07.2010г на изп.директор на ИА „ГИС”, като въз основа на тях се прави искане за отмяна на обжалваното решение на РС.

В съдебно заседание на 30.03.2012г жалбоподателят, редовно уведомен не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по касационната жалба, [фирма] чрез адв. Л. моли съда да остави в сила обжалваното решение като законосъобразно.

СГП чрез прокурор Попова взема становище за неоснователност на касационната жалба.

АССГ в настоящия касационен състав, след извършена служебна проверка за допустимост на касационната жалба, приема същата за допустима като подадена в срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу съдебен акт, който подлежи

на контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав.

Съгласно разпоредбата на чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН, решението на РС подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в [Наказателно-процесуалния кодекс](#), и по реда на [глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс](#).

Съгласно разпоредбата на чл. 348. (1) от НПК: Присъдата и решението подлежат на отмяна или изменение по касационен ред: 1. когато е нарушен законът; 2. когато е допуснато съществено нарушение на процесуални правила; 3. когато наложеното наказание е явно несправедливо.

Съгласно разпоредбата на чл. 218 ал.2 от АПК: За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

При извършена служебна проверка за валидността и допустимостта на решение от 17.09.2011г на СРС по нахд № 3669/2011г , АССГ приема, че решението е валидно и допустимо. Пред РС е приложено известие за доставяне до [фирма], от което е видно, че НП № 23-2302197/2010г е връчено на лице с име М. Д.. Жалбата срещу НП е подадена по пощата на 16.02.2011г. РС не е коментирал допустимостта на жалбата, като е разгледал същата по същество. Според касационната инстанция не следва да се брой срок за оспорване считано от 08.02.2011г поради факта, че съгласно разпоредбите на ЗАНН - чл. 58. (1) Препис от наказателното постановление се връчва срещу подпис на нарушителя и на поискалия обезщетение. Видно от преписката по НП управител на [фирма] е И. В. Ч., като по делото липсват доказателства за дата на връчване на НП на управителя на дружеството.

В касационната жалба се навеждат възражения за допуснати от РС съществени процесуални нарушения, касаещи несъбиране на доказателства за компетентността на актосъставителя/наказващия орган. В тази насока АССГ е приел нови доказателства - заповед № 186/13.06.2008г на изп.директор на ИА „ГИТ” и заповед № 0278/30.07.2010г на изп.директор на ИА „ГИС”.

По така направеното възражение АССГ приема следното: С решение от 17.09.2011г СРС по нахд № 3669/2011г е приел незаконосъобразност на оспореното наказателно постановление /НП/ № 23- 2302197/10.11.2010г на директор на Дирекция „Инспекция по труда” С. поради некомпетентност на актосъставителя по акт за установяване на административно нарушение / АУАН/ № 23-2302197/09.09.2010г , въз основа на който е издадено обжалваното НП. РС е извел, че [фирма] е със седалище [населено място] [жк], поради което съгласно заповед № 3 – 991/14.05.2010г на изп.директор на ИА „Главна инспекция по труда” проверката и АУАН е следвало да бъдат извършени от служители с териториална компетентност в граници, в които е включен и ж.к М..

Пред АССГ са приложени и приети като доказателства заповед № 186/13.06.2008г на изп.директор на ИА „ГИТ” и заповед № 0278/30.07.2010г на изп.директор на ИА „ГИС”. Видно от заповед № 0278/30.07.2010г на изп.директор на ИА „ГИС”, последният възлага за периода от 01.08.2010г до 31.10.2010г на служителите в дирекция „Инспекция по труда” със седалище [населено място], [улица], които имат правомощия на инспектор по чл. 20 ал.2 от УП на ИА „ГИТ” да извършват проверки по спазване на трудовото законодателство в обекти, разположени на територията на [населено място] с териториални граници по заповедта, които включват и ж.к. М.. Със заповед № 186/13.06.2008г на изп.директор на ИА „ГИТ”, последният възлага на директорите на Д „ИТ” да осъществяват правомощия на административно наказващи органи по смисъла на чл. 47 от ЗАНН, като издават наказателни постановления по

АУАН, съставени от контролните органи в съответната Д „ИТ”. Обжалваното НП е издадено на 10.11.2010г от директор на Д „ИТ” С., офис [улица], въз основа на АУАН, съставен на 09.09.2010г от инж. Пешка Е. на длъжност главен инспектор при Д „ИТ” С. с офис [улица], като наказаното дружество [фирма] е с адрес[жк].

Съгласно разпоредбата на чл. 13 ал.1 от НПК /приложима в производството пред СРС, с оглед препращането, което прави чл. 84 от ЗАНН/, РС в пределите на своята компетентност, е бил длъжен да вземе всички мерки за разкриване на обективната истина. РС е бил длъжен служебно да събере доказателства за компетентността на актосъставителя и наказващия орган. Като не е сторил това, същият е допуснал съществено процесуално нарушение, основание за отмяна на обжалваното решение.

Съгласно разпоредбата на чл. 220 от АПК: Върховният административен съд преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение.

Цитираните погоре заповеди, касаещи компетентността на актосъставителя по АУАН и наказващия орган не са взети предвид от РС при установяване на фактите по делото, което е пречка АССГ да прецени прилагането на материалния закон, въз основа на факти, които не са установени от РС.

Предвид горното и на основание чл. 222 ал.2 т.1 от АПК АССГ в настоящия касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 17.09.2011г по нахд № 3669/2011г на СРС.

ВРЪЩА делото на друг състав на СРС за ново разглеждане .

Решението е окончателно.

Председател:

/А. Адамова/

Членове:

.....

/М.К./

.....

/М. Й.